

Puntegaalstraat in de oorlog

Tijdens de grote razzia's in Rotterdam rond 11 en 12 november 1944 werden er duizenden Rotterdammers uit het Westen van Rotterdam naar het in aanbouw zijnde latere "belastinggebouw" gebracht en vandaar per veewagons via Amsterdam, Weesp en Amersfoort naar Duitsland.

Mijn vader die voor de oorlog bij Koch & Co (een zgn) graanfactorij werkte, had een zgn. Ausweis in verband met de voedselvoorziening, dus ging hij die bewuste dag gewoon naar zijn werk. Op de hoek van de straat (Hondiusstraat) werd hij tegen gehouden door een grote groep Duitse soldaten die hem ondanks zijn Ausweis besloten hem niet door te laten.

De officier die er bij werd geroepen was namelijk een grote concurrent van Koch & Co., die hiermee zijn concurrent kan pakken. Mijn moeder en wij wisten echter nergens van en waren in de veronderstelling dat vader 's avonds weer thuis zou komen, echter de burens wisten rond de middag te vertellen dat mijn vader werd vastgehouden aan de Puntegaalstraat.

Dus mijn moeder heeft direct een pakje klaargemaakt met wat scheerzeep, scheermesjes, wat tabak, vloeitjes, lucifers, 1 paar sokken en wij naar de Puntegaalstraat waar honderden vrouwen en kinderen stonden te wachten op een glimp van hun mannen, vaders en zonen. Aan de ene kant van de straat de huilende en schreeuwende kinderen en familieleden - aan de andere kant tegen het gebouw de Wehrmacht.

Nu was er in de muur naar de bouwput een grote opening, waardoor de auto's en materialen naar het in aanbouw zijnde gebouw door konden, dus daar stonden hele groepen soldaten met het geweer in de aanslag. Binnen de omheining stond het gebouw met daarop honderden mannen op alle galerijen.

Als jongetje van haast 9 jaar, zag ik op een gegeven moment mijn vader op een van de hoogste galerijen, ik pakte het pakje van mijn moeder en schreeuwde 'VADER, VADER' en voordat iemand het in de gaten had rende ik huilend en schreeuwend de straat over - langs de Duitse soldaten de poort door naar de trappen die naar de galerijen gingen, aldaar werd ik door een paar soldaten gestopt, maar mijn vader had zich intussen door de mensenmassa naar beneden gewrongen en mocht het pakje van mij aannemen, een kus geven en toen moest hij weer naar boven. Twee grote soldaten (in mijn ogen waren zij zeer groot) hebben mij tot aan de poort gebracht, waar ik door twee andere soldaten naar mijn moeder werd gebracht. Alle vier die soldaten waren heel lief voor mij, legden hun hand op mijn hoofd en je kon echt zien dat zij het er ook moeilijk mee hadden.

Na de oorlog ben ik iedere dag 3 tot 4x per dag naar het "zee kantoor" geweest om douane documenten te brengen of op te halen en met de 'PaterNoster' liften naar boven en beneden te gaan.

Aldus mijn ervaring met het belastinggebouw aan de 'Plukje kaal straat'.

Louis F. Hoogsteden